Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 23. novembra 2017*

„Predhodno odločanje – Svoboda ustanavljanja – Neposredno obdavčenje – Davek od dohodkov pravnih oseb – Direktiva 90/434/EGS – Člen 10(2) – Prenos sredstev – Stalna poslovna enota nerezidentka, ki je v okviru prenosa sredstev prenesena na družbo prejemnico, ki je prav tako nerezidentka – Pravica države članice prenosne družbe, da obdavči dobičke ali kapitalske dobičke te enote, ki so posledica prenosa sredstev – Nacionalna zakonodaja, v kateri je določena takojšnja obdavčitev dobičkov ali kapitalskih dobičkov v letu prenosa – Naložitev plačila dolgovanega davka kot davčni prihodek v davčnem letu, v katerem je bil izveden prenos sredstev“

V zadevi C-292/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih, Finska) z odločbo z dne 20. maja 2016, ki je na Sodišče prispela 25. maja 2016, v postopku, ki ga je začela

A Oy,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, C. G. Fernlund (poročevalec), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev in E. Regan, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. junija 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za A Oy T. Torkkel,

– za finsko vlado S. Hartikainen, agent,

– za nemško vlado T. Henze, agent,

– za švedsko vlado A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, U. Persson in N. Otte Widgren, agentke,

– za Evropsko komisijo W. Roels in I. Koskinen, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 13. julija 2017

* Jezik postopka: finščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 49 PDEU in člena 10(2) Direktive Sveta 90/434/EGS z dne 23. julija 1990 o skupnem sistemu obdavčitve za združitve, delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 142, v nadaljevanju: Direktiva o združitvah).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka, ki ga je pred Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih, Finska) začela A Oy, družba finskega prava, v zvezi s takojšnjim obdavčenjem kapitalskih dobičkov stalne poslovne enote nerezidentke, ki pripada tej družbi, ki so posledica prenosa te enote na družbo, ki je prav tako nerezidentka, v okviru prenosa sredstev in naložitvijo plačila dolgovanega davka kot davčni prihodek v davčnem letu, v katerem je bila izvedena ta operacija.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 2(c) Direktive o združitvah določa:

„V tej direktivi imajo izrazi naslednji pomen:

[…]

(c) ‚prenos sredstev' pomeni operacijo, s katero družba brez prenehanja prenese vse ali eno ali več vej svoje dejavnosti na drugo družbo v zamenjavo za prenos vrednostnih papirjev, ki predstavljajo kapital družbe, ki sprejme prenos;

[…]"

4 Člen 10(2) te direktive določa:

„[…] [K]adar država članica, v kateri je prenosna družba, uporablja sistem obdavčitve svetovnih dobičkov, [ima] pravico obdavčenja dobičkov ali kapitalskih dobičkov stalne enote, ki so posledica združitve, delitve ali prenosa sredstev, pod pogojem, da dovoli oprostitev davka, ki bi bil, če ne bi bilo določb te direktive, zaračunan za te dobičke ali kapitalske dobičke v državi članici, v kateri je stalna enota, enako in v enakem znesku, kakor bi to storila, če bi bil davek dejansko zaračunan in plačan."

Finsko pravo

5 V skladu s členom 9(1), prvi pododstavek, tuloverolaki (zakon o davku od dohodkov) je davčni zavezanec za davek od dohodkov vsaka fizična ali pravna oseba oziroma interesno združenje ali skupnost dedičev, ki ima v zadevnem davčnem letu domicil na Finskem, in sicer za dohodke, prejete na Finskem in v tujini (neomejena davčna obveznost).

6 Direktiva o združitvah je bila v finsko pravo prenesena z laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain muuttamisesta (1733/1995) (zakon o spremembi zakona o obdavčitvi dohodkov iz gospodarske dejavnosti (1733/1995)) z dne 29. decembra 1995, ki je začel veljati 1. januarja 1996.

7 Člen 52e, tretji odstavek, elinkeinotulon verottamisesta annettu laki (zakon o obdavčitvi dohodkov iz gospodarske dejavnosti), kakor je bil tako spremenjen (v nadaljevanju: EVL), določa:

„Če se prenesena sredstva in obveznosti pripisujejo stalni poslovni enoti domače družbe v drugi državi članici Evropske unije, se prodajna cena, ki bi se verjetno dosegla v zvezi s sredstvi, in rezervacije, ki so bile odbite od obdavčenja stalne poslovne enote, prištejejo k obdavčljivim dohodkom prenosne družbe. Od davka, ki ga je treba na Finskem plačati od teh dohodkov, se odbije davek, ki bi se od teh dohodkov plačal v državi stalne poslovne enote, če se določbe [Direktive o združitvah], navedene v členu 52, ne bi uporabljale.“

8 Iz obrazložitve osnutka zakona, na podlagi katerega je bil sprejet zakon o spremembi zakona o obdavčitvi dohodkov iz gospodarske dejavnosti, je razvidno, da se člen 52e, tretji odstavek, EVL, s katerim se v finsko pravo prenaša odstopanje iz člena 10(2) Direktive o združitvah, nanaša na položaj, v katerem zaradi prenosa sredstev stalne poslovne enote nerezidentke na družbo, ki je prav tako nerezidentka, ta sredstva ne spadajo več pod davčno suverenost Finske. V tem primeru se tržna vrednost prenesenih sredstev in rezervacije, ki so se prej pri obdavčenju na Finskem odbili od dohodkov te stalne poslovne enote, prištejejo k obdavčljivim dohodkom te stalne poslovne enote v davčnem letu, v katerem je bila operacija izvedena. Od davka, ki ga je treba na Finskem plačati od dohodkov, ki bodo realizirani, se odbije davek, ki bi se v državi navedene stalne poslovne enote pobral od teh dohodkov, če se ta direktiva ne bi uporabljala.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

9 Družba A je v letu 2006 v okviru prenosa sredstev prenesla stalno poslovno enoto v Avstriji na avstrijsko družbo in v zameno prejela delnice zadnjenavedene družbe. Družbi A je bil na podlagi člena 52e, tretji odstavek, EVL odmerjen davek od kapitalskega dobička, ki je bil posledica te operacije, iz naslova davčnega leta 2006, ta davek pa je bil izterjan kot davčni prihodek v tem davčnem letu.

10 Družba A je pri Verotuksen oikaisulautakunta (odbor za ugovore v davčnih zadevah, Finska) vložila zahtevo za popravek. Ker je bila ta zahteva zavrnjena, je družba A začela postopek pri Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih, Finska) in zatrjevala, da zakonodaja iz postopka v glavni stvari omejuje svobodo ustanavljanja, saj bi v primerljivem nacionalnem položaju do obdavčitve prišlo šele ob realizaciji kapitalskega dobička, torej ob prodaji prenesenih sredstev.

11 Predložitveno sodišče navaja, da po mnenju Verohallinto – Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (davčna uprava – služba za varstvo pravic prejemnikov davčnih prihodkov, Finska) za člen 52e, tretji odstavek, EVL ni mogoče šteti, da je v nasprotju s pravili in načeli prava Unije, saj je bil namen te določbe prenos člena 10(2) Direktive o združitvah v finsko pravo.

12 Vendar to sodišče opozarja, da čeprav zadnjenavedena določba dovoljuje obdavčitev kapitalskih dobičkov v položaju, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v njej ni natančno določeno, kdaj ta obdavčitev nastopi.

13 Navedeno sodišče se torej sprašuje, ali zakonodaja iz postopka v glavni stvari s tem, da določa obdavčitev kapitalskih dobičkov v okviru davčnega leta, v katerem je bil izveden prenos sredstev, medtem ko v primerljivem nacionalnem položaju obdavčitev nastopi šele ob realizaciji dohodka, torej ob prodaji prenesenih sredstev, pomeni omejitev svobode ustanavljanja. Če je tako, sprašuje, ali je navedeno zakonodajo mogoče upravičiti z nujnim razlogom v splošnem interesu, ki se nanaša na razdelitev davčne pristojnosti med državami članicami, in, če je odgovor pritrdilen, ali je ta zakonodaja sorazmerna s tem ciljem.

14 V teh okoliščinah je Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali člen 49 PDEU nasprotuje finski določbi, v skladu s katero se v položaju, v katerem nacionalna družba sredstva stalne poslovne enote, ki leži v drugi državi članici EU, odsvoji s prenosom poslovanja na družbo, ki ima sedež v tej državi in za to v zameno prejme nove kapitalske deleže, prenos sredstev obdavči takoj v letu prenosa, medtem ko do obdavčenja v primerljivem nacionalnem položaju pride šele v trenutku realizacije?

2. Ali gre za posredno oziroma neposredno diskriminacijo, če Finska dobiček obdavči takoj v letu prenosa poslovanja, preden je bil ta realiziran, v nacionalnih položajih pa šele v trenutku realizacije?

3. Če je odgovor na prvo in drugo vprašanje pritrdilen, ali je potem mogoče omejitev svobode ustanavljanja upravičiti z utemeljitvenimi razlogi, kakršna sta nujni razlog v splošnem interesu ali varstvo nacionalne davčne pristojnosti? Ali je prepovedana omejitev v skladu z načelom sorazmernosti?“

Vprašanja za predhodno odločanje

15 Predložitveno sodišče z vprašanji za predhodno odločanje, ki jih je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 49 PDEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki v primeru, da družba rezidentka v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, prvič, določa takojšnjo obdavčitev kapitalskih dobičkov, ki so posledica te operacije, in drugič, ne dovoljuje odloga plačila dolgovanega davka, medtem ko so v primerljivem nacionalnem položaju ti dobički obdavčeni šele ob prodaji prenesenih sredstev.

16 V uvodu je treba navesti, prvič, da ni sporno, da operacija iz postopka v glavni stvari, s katero je družba A prenesla poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, pomeni prenos sredstev v smislu člena 2(c) Direktive o združitvah. Drugič, ni sporno, da je obdavčitev kapitalskih dobičkov te stalne poslovne enote, ki so posledica te operacije, zajeta s členom 10(2) te direktive.

17 Iz člena 10(2) Direktive o združitvah je razvidno, da v primerih, ko sredstva, prenesena pri združitvi, delitvi ali prenosu sredstev, vključujejo stalno poslovno enoto prenosne družbe, ki je v drugi državi članici kot ta družba, ima država članica prenosne družbe, če uporablja sistem obdavčitve svetovnih dobičkov, pravico obdavčenja dobičkov ali kapitalskih dobičkov te stalne poslovne enote, ki so posledica te operacije, če dovoli oprostitev davka, ki bi bil, če ne bi bilo določb te direktive, zaračunan za te dobičke ali kapitalske dobičke v državi, v kateri je navedena stalna poslovna enota, enako in v enakem znesku, kakor bi to storila, če bi bil davek dejansko zaračunan in plačan.

18 Tako ta določba državi članici prenosne družbe dovoljuje, da obdavči dobičke ali kapitalske dobičke, ki so posledica združitve, delitve ali prenosa sredstev, če ta država spoštuje pogoje iz navedene določbe.

19 V obravnavani zadevi je iz spisa, s katerim Sodišče razpolaga, razvidno, da so na podlagi zakonodaje iz postopka v glavni stvari, prvič, kapitalski dobički stalne poslovne enote nerezidentke, ki pripada družbi rezidentki, obdavčeni, ko je ta stalna poslovna enota v okviru prenosa sredstev prenesena na družbo, ki je prav tako nerezidentka. Od dolgovanega davka se odbije davek, ki bi bil, če ne bi bilo določb Direktive o združitvah, zaračunan za te kapitalske dobičke v državi članici, v kateri je ta stalna poslovna enota. Drugič, ta davek se pobere kot davčni prihodek v davčnem letu, v katerem se je zgodila ta operacija.

20 S to zakonodajo se s tem, da je v njej določeno, da se taki kapitalski dobički obdavčijo, hkrati pa je priznan odbitek davka, ki bi bil, če ne bi bilo določb te Direktive, zaračunan za te kapitalske dobičke v državi članici, v kateri je stalna poslovna enota, zgolj izvaja možnost, ki je dana državam članicam v členu 10(2) navedene direktive.

21 Vendar niti ta člen 10(2) niti kakšen drug člen Direktive o združitvah ne vsebuje določb o tem, kdaj je treba zahtevati plačilo dolgovanega davka.

22 Zato morajo te določbe uvesti države članice ob spoštovanju prava Unije.

23 Glede tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da gre pri operacijah, ki so zajete z Direktivo o združitvah, za poseben način izvrševanja svobode ustanavljanja, ki je pomemben za pravilno delovanje notranjega trga, in da so torej del gospodarskih dejavnosti, v zvezi s katerimi so države članice dolžne spoštovati to svoboščino (glej v tem smislu sodbo z dne 8. marca 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, točka 28 in navedena sodna praksa).

24 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča člen 49 PDEU določa odpravo omejitev svobode ustanavljanja. Čeprav je namen določb Pogodbe DEU v zvezi s svobodo ustanavljanja, kot izhaja iz njihovega besedila, zagotoviti nacionalno obravnavo v državi članici gostiteljici, obenem tudi prepovedujejo, da bi matična država članica enega od svojih državljanov ali družbo, ustanovljeno v skladu z njeno zakonodajo, ovirala pri ustanavljanju v drugi državi članici (sodba z dne 8. marca 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, točka 58 in navedena sodna praksa).

25 Kot omejitve svobode ustanavljanja je treba obravnavati vse ukrepe, ki prepovedujejo, motijo ali zmanjšujejo privlačnost uresničevanja te svobode (sodba z dne 8. marca 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, točka 59 in navedena sodna praksa).

26 V obravnavanem primeru je iz spisa, s katerim Sodišče razpolaga, razvidno, da zakonodaja iz postopka v glavni stvari zgolj v primeru, da družba rezidentka v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, določa takojšnjo obdavčitev kapitalskih dobičkov in naložitev plačila dolgovanega davka kot davčni prihodek v davčnem letu, v katerem je prišlo do te operacije.

27 Takšno različno obravnavanje lahko odvrača družbe s sedežem na Finskem od opravljanja gospodarske dejavnosti v drugi državi članici prek stalne poslovne enote in zato pomeni oviro za izvrševanje svobode ustanavljanja.

28 Ta ovira je lahko dopustna, samo če se nanaša na položaje, ki niso objektivno primerljivi, ali če je lahko upravičena z nujnimi razlogi v splošnem interesu, ki so priznani v pravu Unije. V tem primeru je potrebno tudi, da je omejitev primerna za zagotovitev uresničitve zadevnega cilja in da ne presega tega, kar je potrebno za dosego tega cilja (sodba z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, točka 42 in navedena sodna praksa).

29 Glede primerljivosti zadevnih položajev je treba ugotoviti, da je z vidika zakonodaje države članice, s katero naj se obdavčijo kapitalski dobički, ki so ustvarjeni v okviru njene davčne pristojnosti, položaj družbe, ki v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, kar zadeva obdavčitev kapitalskih dobičkov te stalne poslovne enote, ki so bili ustvarjeni v okviru davčne pristojnosti te države članice pred tem prenosom sredstev, podoben položaju družbe rezidentke, ki v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto na drugo družbo rezidentko (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, točka 38 in navedena sodna praksa).

30 Glede vprašanja, ali je oviro mogoče upravičiti z nujnimi razlogi v splošnem interesu, ki so priznani v pravu Unije, je treba opozoriti, prvič, da je utemeljitev, povezana z nujnostjo ohranitve razdelitve davčne pristojnosti med državami članicami, legitimen cilj, ki ga Sodišče priznava, in da ob neobstoju ukrepov za poenotenje ali uskladitev na ravni Unije države članice ostanejo pristojne, da s sporazumom ali enostransko opredelijo merila za razdelitev davčne pristojnosti zaradi odprave dvojnega obdavčevanja (sodba z dne 21. maja 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, točka 42 in navedena sodna praksa).

31 Drugič, v skladu z načelom davčne teritorialnosti ima država članica v primeru, da se v okviru prenosa sredstev stalna poslovna enota nerezidentka prenese na družbo nerezidentko, pravico, da ob tem prenosu sredstev obdavči kapitalske dobičke, ki so nastali v okviru njene davčne pristojnosti pred navedenim prenosom sredstev. Namen takega ukrepa je preprečiti položaje, ki bi lahko posegali v pravico te države članice, da izvršuje svojo davčno pristojnost v zvezi z dejavnostmi, ki se opravljajo v okviru te pristojnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, toka 43 in navedena sodna praksa).

32 Tako to, da se stalna poslovna enota nerezidentka, ki pripada družbi rezidentki, v okviru prenosa sredstev prenese na družbo nerezidentko, ne more pomeniti, da se mora zadevna država članica odpovedati svoji pravici do obdavčitve kapitalskih dobičkov, ki so nastali v okviru njene davčne pristojnosti pred navedenim prenosom sredstev (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, točka 44).

33 Ker je v obravnavani zadevi posledica tega, da je bila v okviru prenosa sredstev stalna poslovna enota nerezidentka prenesena na družbo, ki je prav tako nerezidentka, to, da Finska izgubi vsakršno povezavo s to poslovno enoto in zato svojo pristojnost za obdavčitev kapitalskih dobičkov v povezavi s sredstvi te stalne poslovne enote po tej operaciji, je treba šteti, da je nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, primerna za zagotovitev ohranitve razdelitve davčne pristojnosti med državami članicami.

34 Glede sorazmernosti zakonodaje, na katero se nanaša postopek v glavni stvari, iz sodne prakse Sodišča izhaja, prvič, da je z načelom sorazmernosti skladno to, da država članica prenosne družbe zaradi ohranitve izvrševanja svoje davčne pristojnosti odmeri znesek davka v zvezi s kapitalskimi dobički, ki so nastali v okviru njene davčne pristojnosti, ko njena davčna pristojnost nad zadevnimi sredstvi preneha obstajati, v obravnavanem primeru ob zadevnem prenosu sredstev (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, točka 48 in navedena sodna praksa).

35 Drugič, razsojeno je bilo, da zakonodaja države članice, ki davčnemu zavezancu daje možnost izbire med takojšnjim plačilom davka, kar za to družbo ustvarja neugoden finančni položaj, vendar jo razbremeni poznejšega upravnega bremena, na eni strani in poznejšim plačilom navedenega zneska, h kateremu se, odvisno od primera, prištejejo obresti v skladu z veljavno nacionalno ureditvijo, kar nujno spremlja upravno breme za davčnega zavezanca, ki je povezano z nadzorom prenesenih sredstev, na drugi pomeni ukrep, ki je primeren za zagotovitev uravnotežene razdelitve davčne pristojnost med državami članicami, hkrati pa manj posega v svobodo ustanavljanja kot takojšnja naložitev plačila dolgovanega davka (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, točka 73).

36 Glede upravnega bremena je Sodišče pojasnilo, da je treba davčnemu zavezancu dati možnost izbire med nošenjem upravnega bremena v zvezi z odlogom plačila davka na eni strani in takojšnjim plačilom tega davka na drugi. Če davčni zavezanec meni, da to breme ni pretirano, in se odloči, da ga bo prevzel, bremena, ki je naloženo davčni upravi, prav tako ni mogoče opredeliti kot pretirano (glej v tem smislu sodbo z dne 16. aprila 2015, Komisija/Nemčija, C-591/13, EU:C:2015:230, točka 73 in navedena sodna praksa).

37 Na podlagi tega je mogoče ugotoviti, da ker zakonodaja iz postopka v glavni stvari družbi rezidentki, ki v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, ne daje izbire med takojšnjim plačilom davka od kapitalskih dobičkov te stalne poslovne enote na eni strani in poznejšim plačilom navedenega zneska na drugi, presega to, kar je potrebno za uresničitev cilja ohranitve razdelitve davčne pristojnosti med državami članicami.

38 Te presoje ne omaje dejstvo, da ta zakonodaja v skladu s členom 10(2) Direktive o združitvah omogoča, da se odbije davek, ki bi bil, če ne bi bilo določb te direktive, zaračunan za te kapitalske dobičke v državi članici, v kateri je stalna poslovna enota nerezidentka, ker nesorazmernost navedene zakonodaje ni odvisna od zneska dolgovanega davka, ampak je posledica tega, da v njej ni določena možnost za davčnega zavezanca, da odloži trenutek plačila dolgovanega davka (glej v tem smislu sodbo z dne 14. septembra 2017, Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements, C-646/15, EU:C:2017:682, točka 60).

39 Glede utemeljitve, da je treba ohraniti učinkovito pobiranje davkov, na katero se sklicujeta nemška in švedska vlada, je treba navesti, da je Sodišče sicer res že priznalo, da ta nujnost lahko pomeni nujni razlog v splošnem interesu, s katerim je mogoče upravičiti omejitev izvrševanja svoboščin prostega pretoka, zagotovljenih s Pogodbo DEU (glej v tem smislu sodbo z dne 19. junija 2014, Strojírny Prostějov in ACO Industries Tábor, C-53/13 in C-80/13, EU:C:2014:2011, točka 46 in navedena sodna praksa), vendar zakonodaja iz postopka v glavni stvari ni primerna za njeno uresničitev, tako da z navedenim ciljem v primeru, na kakršnega se nanaša postopek v glavni stvari, ni mogoče upravičiti morebitne ovire za izvrševanje svobode ustanavljanja. Kot je navedla Komisija, namreč to, da bi država članica dovolila prenosni družbi rezidentki, da se odloči za poznejše plačilo davka, ne bi posegalo niti v možnost te države članice, da od te družbe zahteva podatke, ki so potrebni za izterjavo dolgovanega davka, niti v možnost, da bi ta davek učinkovito izterjala (glej po analogiji sodbo z dne 19. junija 2014, Strojírny Prostějov in ACO Industries Tábor, C-53/13 in C-80/13, EU:C:2014:2011, točke od 49 do 53).

40 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 49 PDEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki v primeru, da družba rezidentka v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, prvič, določa takojšnjo obdavčitev kapitalskih dobičkov, ki so posledica te operacije, in drugič, ne dovoljuje odloga plačila dolgovanega davka, medtem ko so v primerljivem nacionalnem položaju ti dobički obdavčeni šele ob prodaji prenesenih sredstev, ker s to zakonodajo ni dovoljeno poznejše plačilo tega davka.

Stroški

41 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 49 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki v primeru, da družba rezidentka v okviru prenosa sredstev prenese stalno poslovno enoto nerezidentko na družbo, ki je prav tako nerezidentka, prvič, določa takojšnjo obdavčitev kapitalskih dobičkov, ki so posledica te operacije, in drugič, ne dovoljuje odloga plačila dolgovanega davka v davčnem letu, v katerem je prišlo do te operacije, medtem ko so v primerljivem nacionalnem položaju ti dobički obdavčeni šele ob prodaji prenesenih sredstev, ker s to zakonodajo ni dovoljeno poznejše plačilo tega davka.

Podpisi